

598

Besluit van 26 november 1990, houdende aanwijzing van soorten van inrichtingen als bedoeld in de artikelen 1, tweede lid, en 31, vierde lid, van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Verkeer en Waterstaat van 23 augustus 1990, nr. RJW 68186, Hoofddirectie van de Waterstaat, Hoofdafdeling Bestuurlijke en Juridische Zaken, gedaan in overeenstemming met Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer;

Gelet op de artikelen 1, tweede lid, en 31, vierde lid, van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren (Stb. 1981, 573) en artikel 1, vijfde lid, van de Wet van 23 december 1988, Stb. 658, houdende enige wijzigingen van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren en de Grondwaterwet;

De Raad van de Waterstaat gehoord;

De Raad van State gehoord (advies van 18 september 1990, nr. W09.90.0428);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Verkeer en Waterstaat van 15 november 1990, nr. RJW 77345, Hoofddirectie van de Waterstaat, Hoofdafdeling Bestuurlijke en Juridische Zaken, uitgebracht in overeenstemming met Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

Het besluit van 4 november 1983 (Stb. 577)¹ wordt als volgt gewijzigd:

Aan artikel I (Stb. 1989, 213) wordt onder vervanging van de punt aan het slot van onderdeel r door een punt-komma toegevoegd:

s. bedrijven die zuurstofbindende stoffen met een jaargemiddelde vervuilingswaarde van 5.000 inwonerequivalenten of meer lozen, alsmede bedrijven die gemiddeld per jaar meer dan 500 m³ afvalwater per dag lozen.

ARTIKEL II

¹ Gewijzigd bij koninklijk besluit van 8 mei 1989, Stb. 213

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State.

Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 januari 1991.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden verzonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 26 november 1990

Beatrix

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
J. R. H. Maij-Weggen

Uitgegeven de *twintigste* december 1990

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

NOTA VAN TOELICHTING

Bij koninklijk besluit van 4 november 1983 (Stb. 577) is uitvoering gegeven aan de in artikel 1, tweede lid, tweede volzin, van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren (WVO) gegeven mogelijkheid om bij algemene maatregel van bestuur soorten van inrichtingen aan te wijzen die voor lozingen van afvalstoffen, verontreinigende of schadelijke stoffen met behulp van een werk dat op een ander werk is aangesloten een vergunning op grond van de WVO behoeven (AmvB-inrichtingen). De bedoelde soorten van inrichtingen zijn tevens aangewezen in de zin van artikel 31, vierde lid, WVO. Voor lozingen uit deze inrichtingen die reeds voor de inwerkingtreding van de WVO plaatsvonden en op grond van artikel 31, derde lid, WVO ex lege van een (fictieve) vergunning waren voorzien, dient sindsdien ook daadwerkelijk een vergunning aangevraagd te worden. Het besluit is op 1 januari 1984 in werking getreden. De belangrijkste aanleiding voor het opnemen van deze materie in de WVO vormde de totstandkoming van de Overeenkomst inzake de bescherming van de Rijn tegen chemische verontreiniging (Trb. 1977, 32) en de EG-richtlijn (76/464/EEG van 4 mei 1976) betreffende verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de gemeenschap worden geloosd (Pb. no. L129/23). De overeenkomst en de richtlijn gaan er vanuit dat ook voor de lozing van de zogenaamde «zwarte en grijze lijst» stoffen op rioleeringen en zuiveringstechnische werken een vergunning nodig is. In de toelichting op het besluit is voorts aangegeven dat de aanwijzing van inrichtingen vanwege de grote aantallen bedrijven, die in aanmerking komen, gefaseerd zal geschieden. Het uitgangspunt voor aanwijzing in de eerste fase is de aard van de bij de bedrijven vrijkomende afvalstoffen geweest. De in het besluit genoemde inrichtingen zouden volgens de toelichting in een tweede fase kunnen worden uitgebreid. Deze uitbreiding heeft plaatsgevonden bij besluit van 8 mei 1989, Stb. 213. Aan artikel I van het besluit van 4 november 1983 (Stb. 577) zijn toen negen onderdelen toegevoegd.

Thans is aan de orde de uitbreiding van deze reeks met een nieuwe categorie s: bedrijven die zuurstofbindende stoffen met een vervuilingswaarde van 5 000 inwonerequivalenten of meer lozen, alsmede bedrijven die meer dan 500 m³ afvalwater per dag lozen. De onderwerpelijke uitbreiding dient niet ter uitvoering van de eerdervermelde EG-richtlijn, maar houdt nauw verband met de Wet op 23 december 1988, Stb. 658, houdende enige wijzigingen van de WVO en de Grondwaterwet. Ingevolge artikel 1, vijfde lid, van de WVO is het thans mogelijk om voorschriften aan een vergunning ingevolge de WVO te verbinden, welke strekken tot bescherming van het belang van een doelmatige werking van zuiveringstechnische werken. Tevens kunnen ingevolge artikel 1, tweede lid, van de WVO bij algemene maatregel van bestuur lozingen van een bepaalde hoeveelheid verontreinigende stoffen of afvalwater vergunningplichtig worden gesteld. Dit besluit strekt ter uitwerking van deze wetwijziging. Lozingen van bedrijven met een vervuilingswaarde van 5 000 inwonerequivalenten of meer of van meer dan 500 m³ per dag kunnen in verschillende opzichten de doelmatige werking van zuiveringstechnische werking nadelig beïnvloeden (onder meer pieklozingen of sterk verdunde hoeveelheden afvalwater). De vergunningplicht biedt de waterkwaliteitsbeheerder de mogelijkheid rechtstreeks voorschriften op te leggen aan het desbetreffende bedrijf ter voorkoming van nadelige effecten van de lozing voor het functioneren van het zuiveringstechnisch werk. De aangegeven vervuilingswaarde van 5 000 inwonerequivalenten of meer betreft de jaargemiddelde vervuilingswaarde. Een mogelijkheid deze te bepalen vormen de ten behoeve van de verontreinigingsheffing verstrekte gegevens van de lozing in voorgaande jaren. Het lozingscri-

terium van meer dan 500 m³ afvalwater per dag heeft betrekking op het bedrijfsafvalwater. Hiertoe wordt wel het door een bedrijf gebruikte koelwater gerekend, maar niet het hemelwater dat van het bedrijfsterrein naar de riolering of rechtstreeks naar oppervlaktewater wordt afgevoerd.

Onderzocht wordt of nog voor andere categorieën van bedrijven die zwarte lijst-stoffen en andere schadelijke stoffen lozen op grond van voornoemde bepalingen van de WVO een aanwijzing dient plaats te vinden. In dit verband kan erop worden gewezen, dat binnen de EG overeenstemming bestaat over het stellen van algemene regels en/of vergunningplicht voor bedrijfsafvalwaterlozingen op rioolwaterzuiveringsinstallaties. Dit zal worden vastgelegd in een EG-richtlijn.

Het ontwerp is getoetst aan de hand van de vragenlijst behorende bij de aanwijzingen inzake de toetsing van wetsontwerpen. De dereguleringsstoets levert het volgende beeld op. Uit een steekproefgewijze inventarisatie is naar voren gekomen, dat als de aanwijzing zou plaatsvinden conform een overwogen voorstel (1 000 inwonerequivalenten vervuilingswaarde c.q. 100 m³ afvalwater) dit voor ca. 600 bedrijven vergunningplicht met zich mee zou brengen. Onduidelijk is echter nog of de hantering van deze grenzen noodzakelijk is voor de bescherming van het belang van een doelmatige werking van het betrokken zuiveringstechnische werk. In verband daarmee wordt de aanwijzing vooralsnog beperkt tot bedrijven die zuurstofbindende stoffen lozen met een vervuilingswaarde van meer dan 5 000 inwonerequivalenten en bedrijven die meer dan 500 m³ afvalwater per dag lozen. Deze categorie omvat de dringende probleemgevallen, terwijl het om ca. 100 bedrijven gaat. In een later stadium, als meer inzicht is verkregen in de omvang en de aard van deze categorie bedrijven, kan zo nodig alsnog worden overgegaan tot verlaging van de grenzen. Naar verwachting zal deze aanwijzing geen bijzondere extra lasten voor de betrokken bedrijven met zich meebrengen. Zij konden immers via de gemeenten reeds met verplichtingen terzake worden geconfronteerd. Voor de waterkwaliteitsbeheerders zal de uitvoering van het besluit een toename van de werkdruk binnen het bestaande apparaat tot gevolg hebben, zonder dat dit tot personele uitbreiding noodzaakt.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
J. R. H. Maij-Weggen